

KOMUNA

(Kollektivet)

W KINACH OD 19 SIERPNIĄ 2016

DYSTRYBUCJA W POLSCE

Al. Wojska Polskiego 41/43, 01-503 Warszawa
tel.: (+4822) 536 92 00, fax: (+4822) 635 20 01
e-mail: gutekfilm@gutekfilm.pl <http://www.gutekfilm.pl>

**KOMUNA
KOLLEKTIVET**

Reżyseria
Thomas Vinterberg

Scenariusz
Thomas Vinterberg
Tobias Lindholm

Zdjęcia
Jesper Tøffner

Muzyka
Fons Merkies

Scenografia
Niels Sejer

Kostiumy
Ellen Lens

Montaż
Anne Østerud
Janus Billeskov Jansen

W rolach głównych :

Trine Dyrholm
Ulrich Thomsen
Helene Reingaard Neumann
Martha Sofie Wallstrøm Hansen
Lars Ranthe
Fares Fares
Magnus Millang
Julie Agnete Vang
Anne Gry Henningsen

Anna
Erik
Emma
Freja
Ole
Allon
Steffen
Mona
Ditte

Producenci
Sisse Graum Jørgensen
Morten Kaufmann

Produkcja
Paprika Films
Insignia Productions
Liman Film

Dania / Szwecja / Holandia
rok produkcji: 2016
czas trwania: 111 min.
1:2.39 – Dolby Digital
Kolor

OPIS FILMU

Anna (Trine Dyrholm) ma dość mieszczańskiego życia. Namawia męża na eksperyment: zerwanie z nudnym, ustatkowanym życiem i konserwatyzyzmem epoki. Wspólnie postanawiają stworzyć hipisowską komunę w wielkiej willi, która nieoczekiwanie przypadła im w spadku.

Wraz z Anną i jej rodziną zostajemy zaproszeni do życia we wspólnocie, której członkowie razem się budzą i zasypiają, wspólnie gotują, jedzą i powierzają sobie sekrety. Jednak przyjaźń, miłość i tolerancja żyjącej pod jednym dachem grupy zostaje wystawiona na próbę, kiedy mąż Anny zwierza się jej ze swoich planów. Chciałby, aby do komuny dołączyła znacznie młodsza dziewczyna, w której się zakochał.

„Komuna” to najnowszy film Thomasa Vinterberga, najważniejszego – obok Larsa von Triera – duńskiego reżysera, twórcy „Festen”, „Z dala od zgiełku” i nominowanego do Oscara „Polowania”. W roli głównej wystąpiła Trine Dyrholm, największa gwiazda duńskiego kina, nagrodzona za najlepszą rolę kobiecą na ostatnim festiwalu w Berlinie, znana z pamiętnych ról w filmach Susanne Bier („Wesele w Sorrento”, „W lepszym świecie”).

Vinterberg sam spędził dzieciństwo z rodzicami w hipisowskiej wspólnocie, dzięki czemu w „Komunie” z autobiograficzną przenikliwością obserwuje swoich bohaterów i sytuacje, w jakich się znajdują.

GŁOSY PRASY

Film Vinterberga jest nostalgiczny, ale nie ma w nim sztuczności. Nie jest też pochwałą iluzji i żaden z niego rewolucyjny manifest. To prosta historia o miłości, w której drugi plan (tytułowa komuna) jest skonstruowany równie pieczołowicie, co rozterki głównych bohaterów. To film zwykły, ale ta zwyczajność daje mnóstwo powodów do wzruszeń.

Filmweb.pl

Sercem tego filmu jest niezwykła rola Triny Dyrholm.
Jerusalem Post

„Komuna” nie stanowi przygnębiającego rozliczenia z przeszłością - zachowuje lekkość nawet wtedy, gdy staje się oczywiste, że ambitny eksperyment przeprowadzany na przedmieściach Kopenhagi nie ma prawa się powieść. Łatwy, choć nie do końca przyjemny.

Stopklatka.pl

Jednocześnie wzruszający i zabawny.
The Guardian

„Komuna” zachwyca tym, że subtelnie i intymnie opowiada o problemach, które w życiu każdego z nas wywołałyby trzęsienie ziemi. Vinterberg ukazuje ludzi walczących o własne szczęście, ale także takich, którzy nie radzą sobie z tym, gdy szczęście odchodzi. Wspaniałe, wzruszające dzieło duńskiego reżysera to najlepsza propozycja z tegorocznego konkursu Berlinale.

Film.org.pl

To nie tyle satyra na społeczeństwo, ile opowieść o małżeńskim dramacie z nieoczekiwanym zwrotem akcji.

Thompson on Hollywood

Choć wiele zebranych w „Komunie” postaci może się rzeczywiście wydawać karykaturalnych, choć jest w filmie wiele komicznych scen, na pewno jest on wszystkim, tylko nie karykaturą. Ze znanych mi filmowych rozliczeń z kontrkulturą lat 60. ten wydaje się najbardziej empatyczny i właśnie lojalny. Zaprasza nawet najbardziej sceptycznego widza, by spróbował bez uprzedzeń przyjrzeć się wyborom pokolenia, które być może najciekawsze jest dziś dla nas w tym, w czym poniosło klęskę.

Krytyka Polityczna

REŻYSER O FILMIE

Od 7 do 19 roku życia żyłem w komunie. To był szalony, ciepły, fantastyczny czas, w którym otaczały mnie genitalia, piwo, poważne akademickie dyskusje, miłość i osobiste tragedie. Kiedy byłem dzieckiem, każdy dzień wydawał mi się jak z bajki. Zwyczajne wyjście z sypialni dostarczało rozmaitych doświadczeń, których źródłem byli inni mieszkańcy i ich dziwactwa.

Patrząc na ten czas z dystansu mogę powiedzieć, że był to okres najwspanialszych wspomnień i absurdalnych momentów. Dom stawał się na przykład jednym z kręgów piekielnych na przynajmniej pięć dni w miesiącu, kiedy silne i rządzące nim kobiety dostawały okresu, który wszystkie miały zsynchronizowany.

Wspólne kolacje, odbywające się od czwartku do niedzieli, zazwyczaj przeradzały się w przytłaczające, a czasami wręcz katastrofalne przyjęcia. Wszystkim kierowała „rada domu” – demokratyczne spotkanie, podczas którego członkowie komuny szczerze się wypowiadali i dyskutowali o wszystkim, co im przyszło do głowy. Pamiętam jedno z takich spotkań, kiedy zdecydowano, że każdy będzie płacił czynsz w wysokości proporcjonalnej do przychodów. Takie rozwiązanie zaproponował człowiek, który zarabiał o wiele więcej niż pozostali domownicy i w rezultacie jego czynsz wzrósł dwukrotnie. Choć w skład komuny wchodził świetnie wykształceni intelektualści, to jej życie wydaje się naiwne i idealistyczne aż do przesady – pełno w nim było nadziei na lepszą przyszłość.

Główna część historii rozgrywa się w komunie w okolicach roku 1975. Jej wyjątkowi i zabawni członkowie pełnią rolę chóru z antycznej tragedii. Są też olbrzymią i pełną uczuć rodziną, którą, mam nadzieję, nauczymy się kochać. Ale jest tu też miejsce na intymniejszą historię miłosną. Historię, która zakończy wspólny sen komuny i przyniesie kres wieloletnim relacjom. Koniec wspólnoty ma tu więcej niż jedno znaczenie.

Thomas Vinterberg, Kopenhaga 2015

SYLWETKA REŻYSERA

Thomas Vinterberg (reżyser i scenarzysta), urodził się w 1969 roku. Jest absolwentem Duńskiej Szkoły Filmowej, którą ukończył w 1993 roku. Już jego film dyplomowy („Last Round”) był dowodem wyjątkowego talentu twórcy. Otrzymał wiele nagród na całym świecie, w tym nominację do tzw. „studenckiego Oscara” (Student Academy Award). Kolejnym dziełem Vinterberga był zrealizowany w 1995 roku „Drengen der gik baglæns” – zwycięzca festiwalu w Clermont-Ferrand i laureat nagrody Robert (wyróżnienia duńskiego przemysłu filmowego) za najlepszy film krótkometrażowy.

Swój pełnometrażowy debiut, „Bohaterowie”, Vinterberg nakręcił w 1996 roku, ale już wtedy było o młodym twórcy głośno, choćby z powodu ogłoszonego rok wcześniej wspólnie z Larsem von Trierem manifestu Dogma 95. To właśnie Vinterberg jest reżyserem pierwszego filmu zrealizowanego zgodnie z wytycznymi Dogmy. „Festen” z 1998 roku stał się wielkim wydarzeniem na całym świecie i wielkim przełomem w karierze filmowca. Wśród wielu nagród, które otrzymał jego film znalazły się m.in. Nagroda Jury na festiwalu w Cannes, Nagroda Fassbindera, tytuł

najlepszego filmu nieanglojęzycznego przyznany przez krytyków z Los Angeles i Nowego Jorku. Wielki sukces „Festen” sprawił, że Vinterberg zaczął kręcić filmy w języku angielskim z międzynarodową obsadą. W roku 2003 powstało „Wszystko dla miłości” z Joaquinem Phoenixem, Claire Danes i Seanem Pennem, a dwa lata później premierę miało „Moja droga Wendy” ze scenariuszem Larsa von Triera i Jamiem Bellem w roli głównej. Do anglojęzycznych produkcji reżyser wrócił również w 2015 roku filmem „Z dala od zgiełku”, adaptacją prozy Thomasa Hardy'ego z Carey Mulligan i Matthiasem Schoenaertsem.

Do duńskiego kina Vinterberg powrócił w 2007 roku filmem „En Mand kommer hjem” oraz „Submarino” z 2010. Ten drugi miał swoją premierę w konkursie Międzynarodowego Festiwalu Filmowego w Berlinie, otrzymał też 15 nominacji do duńskich nagród filmowych.

Najbardziej znanym i nagradzanym filmem twórcy jest film „Polowanie” z 2012 roku, nominowany zarówno do Złotego Globu, jak i Oscara w kategorii Najlepszy Film Nieanglojęzyczny, uhonorowany Europejską Nagrodą Filmową za najlepszy scenariusz i wieloma innymi nagrodami. Grający główną rolę Mads Mikkelsen otrzymał prestiżową nagrodę dla najlepszego aktora na festiwalu w Cannes.

Poza reżyserią filmową Vinterberg pracuje także dla teatru. Napisał i wyreżyserował w Burgtheater w Wiedniu świetnie przyjęte sztuki. Tworzył także teledyski m.in. dla zespołów Blur i Metallica.

Wybrana filmografia:

- 1996 – Bohaterowie / De Største helte
- 1998 – Festen
- 2003 – Wszystko dla miłości / It's All About Love
- 2005 – Moja droga Wendy / Dear Wendy
- 2007 – En Mand kommer hjem / A Man Comes Home
- 2010 – Submarino
- 2012 – Polowanie / Jagten
- 2015 – Z dala od zgiełku / Far from the Madding Crowd
- 2016 – Komuna / Kollektivet